

ΙΔΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΕ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1882,

ΑΡΙΘ. ΙΘΘ.

Συνδρ. έτησ: εν 'Ελλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἢ Ἐφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

» » » Ἐξωτερικῶ 2.

Ἐν ὁδῷ Αἰόλου ἀρ.θ. 30.

**Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώ-
στὰς τῆς Ἐφημ. τῶν Παίδων.**

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι.

Μετὰ πολλῆς τῆς εὐχαριστήσεως δρᾶττομαι καὶ πάλιν τῆς εὐκαιρίας ταύτης τοῦ νὰ εὐχρῆθῶ εὐτυχῆς τὸ νέον ἔτος, ἐὰν δὲ ἦτο δυνατόν εὐχαρίστως θὰ προσέβλεπον καὶ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ θὰ ἔσφιγγον τὴν χεῖρα πάντων τῶν μικρῶν συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς μικρᾶς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, διότι φυσικὰ ὁ ἐπὶ 14 ὅλα ἔτη κατὰ μῆνα κοπιᾶζων πρὸς συλλογὴν καὶ κατάταξιν βλῆς ποιιλλῆς δυναμένης ὄχι μόνον νὰ εὐχαριστήσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ ὠφελήσῃ τοσαῦτα ἀθάνατα ὄντα, δὲν δύναται εἰμὴ νὰ ἐνδιαφέρεται ὑπερ αὐτῶν, νὰ ἐπιθυμῇ τὸ καλὸν τῶν καὶ νὰ χαίρῃ ἐπὶ τῇ εὐημερίᾳ τῶν.

Ὁ σκοπὸς τῆς συστάσεως τῆς ἐφημερίδος ἦτο καὶ εἶναι κυρίως ἡ πνευματικὴ ὠφέλεια τῶν παιδίων τοῦ ἔθνους μας διὰ τῶν μέσων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα εἰς ἄλλα ἔθνη εὐτυχέστερα ἡμῶν ἀπεδείχθησαν ὑπὸ τῆς πέρας λυσιστελῆ.

Τούτου ἕνεκα οὐδὲν ἔρρηον, οὐδεβλῖα εἰκῶν, οὐδὲν διήγημα δημοσιεῦεται διὰ τῶν στηλῶν τῆς ἄνευ ἀναφορᾶς καὶ χωρὶς ἐπεξεργασίας σκοπούσεως τὴν προαγωγὴν τοῦ τελικοῦ τούτου σκοποῦ, χαίρομεν δ' ἀπὸ καρδίας, ὅτι οἱ ἀσθενεῖς ἡμῶν κόποι δὲν ἀπέβησαν μέχρι τούδε ἄκαρποι, ἐὰν βελβώμεν νὰ κρῖνωμεν ἐκ τῶν ἐπιανελημμένων ἐκφράσεων εὐχαριστιῶν καὶ δὴνυμοσῶν, αἵτινες καθ' ἑκάστην ἔρχονται ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς γῆς, καὶ ἐκ τῆς ἐκτιμῆσεως, ἣν τὸ μικρὸν τοῦτο

φῶλλον χαίρει παρὰ τοῖς παιδίοις καὶ νέοις, ἐκδηλουμένη διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν καὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν παρελθόντων ἐτῶν αὐτῆς.

Ἵπως καθ' ἑκάστον ἔτος ἡ Ἐφημερίς τῶν Παίδων βαίνει βελτιουμένη, οὕτω καὶ ἐφέτος ἡ σύνταξις θέλει προσπαθῆσαι οὐ μόνον νὰ διατηρήσῃ τὰ καλὰ αὐτῆς προσόντα, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιφέρῃ τοιαύτας προσθήκας καὶ βελτιώσεις ἐπὶ τῶν ἥδη ὑπαρχουσῶν, ὁποῖα θὰ καταστήσῃ τὸν μικρὸν τοῦτον φίλον τῶν παιδίων ἐπαγωγότερον καὶ ὠφελιμώτερον. Ἐὰν δὲ πάντες οἱ ἐκτιμῶντες αὐτὴν προσπαθῶσιν ἑκαστος νὰ ἐγγράψῃ δύο ἢ τοὐλάχιστον ἓνα νέον συνδρομητὴν, ἡ διεθνήνους εὐχαρίστως θέλει δημοσιεῦσαι αὐτὴν δις τοῦ μηνός.

Ἐν τούτοις εὐχαριστῶν πάντας τοὺς κατὰ τὸν τύπον εὐκρινεῖς ἀνταποκριτὰς τῆς Ἐφημερίδος τῶν Παίδων, καὶ εὐχόμενος εἰς αὐτοὺς τε καὶ πάντας τοὺς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστὰς τῆς πάντα τὰ ἐπιθυμητὰ κατὰ τὸ νέον τοῦτο ἔτος, μένω μετ' ἐγκάρδιον ἀγάπῃ πρὸς πάντας.

Ὁ συντάκτης

Μ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

Ἐτὸ σημερινὸν ἔργον μὴν ἀφίνης διὰ τὴν ἀριότητα.

1882

ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΜΕΡΙΜΝΟΥΣ
ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΟΥΝΤΑΣ.

Μάθε φιλε πῶς ὑπάρχει
Καὶ δευτέρα τις ζωὴ
Εἰς τὰ ἄβατα τὰ ὕψη,
Ἄ ὁ νῦς σου δὲν χωρεῖ.
Μάθε πάντα νὰ ἐπιπέης

Νὰ πιστεύῃς ἢ ἀγαπᾷς.
Μάθε νὰ λέγῃς γενναίως,
Νὰ πιστεύῃς εἰς Θεόν,
Νὰ δοξάζῃς τὸν Πατέρα,
Τὸν τῶν φῶτων χορηγόν.

Ο ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΣ

(Ιδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Ἐνωρὶς τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Γεώργιος κατέλαθε τὴν θέσιν του, μὲ τὸ κιβωτίον του, τὴν ψήκτραν του καὶ τὸ ἀγγεῖόν του. Δυστυχῶς ἡ ἡμέρα παρήλθεν, ἀλλ' οὐδεὶς τὸν ἐπλησίασε διὰ νὰ καθαρίσῃ τὰ υποδήματά του. «Ποία νὰ ᾖται τάχα ἡ αἰτία;» ἐσκέπτετο καθ' ἐαυτὸν ἐνῷ ἐπέστρεφεν οἴκαδε τὸ ἑσπέρας. «Παρήλθεν ἀράγε καὶ ὁ συρμὸς τῶν καθαρῶν σανδαλίων καὶ υποδημάτων;» Ὁ Μαρτῖνος τὸν περιεγέλασεν ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τὸ ἑσπέρας, ἀλλ' ὁ Γεώργιος ἠσύχως παρετήρησεν, «Ἐκεῖνος γελᾷ κάλλιστα, ὅστις γελᾷ τελευταῖος» θὰ ἔλθῃ ποτὲ καὶ ἡ σειρά μου νὰ γελᾶσω μετ' ὀλίγον, καὶ τότε βλέπομεν.» Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, ἐνῷ περιέμενε μὲ τὴν ψήκτραν ἐνὰ χεῖρας εἰς τὴν καλαϊάν του θέσιν, ὁ νέος μὲ τὴν μαγκούραν διήλθεν ἐκεῖθεν, ἰδὼν δὲ τὸν Γεώργιον τὸν ἐπλησίασε, καὶ τοῦ εἶπεν «Ἐ, μικρὸ μου, Πῶς πηγαίνει ἡ δουλειά;»

«Αἱ ἐργασίαι εἶναι πολλὴ ὀλίγαι, κύριε,» εἶπεν ὁ Γεώργιος. «Σεῖς εἶσθε ὁ μόνος πελάτης, τὸν ὅποιον εἶχον ἔως τώρα.»

«Δὲν πειράζει,» εἶπεν ὁ νέος, «μείνε εἰς τὴν θέσιν σου, καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ σὲ μάθουν. Ἐπειδὴ δὲ τὰ υποδήματά μου σήμερον εἶναι πολλὴ λασπωμένα, θὰ σοὶ δώσω 60 λεπτὰ διὰ νὰ τὰ καθαρίσῃς.» Ὁ Γεώργιος ἐκαθάρισε τὰ υποδήματα, ἀλλ' ἤρνηθη νὰ λάβῃ περισσότερα τῶν 30 λεπτῶν, εἰπὼν, «Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸν, πρέπει νὰ ᾖμαι δίκαιος, ἄλλως δὲν ἔχω ἐλπίδα ἐπιτυχίας εἰς τὸ ἔργον μου.»

«Πολὴ καλὰ!» εἶπεν ὁ νέος, «ἀν ἐξακολουθῆς ἔχων τοιαύτας ἀρχάς, βεβαίως θὰ ἐπιτύχῃς.»

«Ἐχω σταθερὰν ἀπόφασιν,» εἶπεν ὁ Γεώργιος, «να ἐμμεῖνω εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ δικαίου, ὅτι δῆποτε καὶ ἂν συμβῇ.»

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν πέντε νέοι ἐστάθησαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας διὰ νὰ καθαρίσωσι τὰ υποδήματά των, καὶ οὕτως ἔφερον ὁ Γεώργιος εἰς τὴν μητέρα του 1) 2) δραχμῆν. Ἐκεῖνα δὲ, τὸ ὅποιον τὸν εὐχαρίστησεν, ἦτο ὅτι οἱ νέοι ἐκεῖνοι τῷ εἶπον, ὅτι θὰ ᾖται τακτικοὶ πελάται του καὶ ὅτι ἐστάλησαν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν νέον μὲ τὴν μαγκούραν.

Οὕτω λοιπὸν ὁ Γεώργιος μετέβαινε καθ' ἐκάστην εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἦτο τόσο ἡλαρὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας του, ὥστε φεραίνετο, ὥσθ' ἂν διὰ μίαν οἱ ἄνθρωποι νὰ κατελήφθησαν ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἠδύνατο νὰ στυλιθῶν ὑποδήματα τόσο καλὰ ὡς αὐτός, καὶ ἔτρεχον πρὸς αὐτόν. Οὕτω δὲ καθ'

ἐκάστην ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν πρὸς τὴν μητέρα του ἂν περίπου τάλληρον, ὁ δὲ περιγελάσας αὐτὸν Μαρτῖνος εὐχαρίστως ἔτρωγε τὸ νόστιμον φωμί μὲ τὸ βούτυρον, τὸ ὅποιον ἠγοράζετο μὲ τὰ χρήματα τοῦ Γεωργίου! Ὁ Γεώργιος ἠσθάλθη μεγάλην κλίσιν νὰ γελᾶσθαι μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε διὰ νὰ μὴ τὸν πειράξῃ εἰς τὰ αἰσθήματά του.

Ἡμέραν τινα ὁ Κύρ. Βρέτ, γέρον πλούσιος, προσῆλθεν εἰς τὸν Γεώργιον καὶ εἶπεν, «Ἐγλάστρησα πρὸ ὀλίγου εἰς μέρος τι λασπωδὸς καὶ ἐλέρωσα τὰ υποδήματά μου. Δόνασαι νὰ τὰ καθαρίσῃς, μικρὸ μου;»

«Θέσατε τὸν πόδα σας ἐπὶ τοῦ κιβωτίου τούτου, παρακαλῶ,» εἶπε μὲ ἡλαρότητα ὁ Γεώργιος, «καὶ θὰ τὰ καθαρίσω ἀμέσως.» Ἀφοῦ τὰ ἐκαθάρισεν ὁ κ. Βρέτ ἔψαξεν εἰς τὸ βαλάντιόν του διὰ χρήματα, ἀλλ' εὗρεν ὅτι δὲν εἶχεν εἰμὴ ἄν χαρτονομίσμα τῶν 500 φράγκων ὅπερ βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ ἀλλάξῃ ὁ Γεώργιος.

«Τί νὰ κάμω τώρα;» ἠρώτησεν ὁ κ. Βρέτ. «Ἐκαθάρισες τὰ υποδήματά μου πολλὴ καλὰ καὶ πρέπει νὰ σὲ πληρώσω, ἀλλὰ βλέπω, εἰδὲν ἔχω φιλὰ ἐπάνω μου.»

«Μὴ ἐνοχλήσθε διὰ τοῦτο, κύριε,» εἶπεν ὁ Γεώργιος, «δὲν πειράζει ἀφοῦ δὲν ἔχετε χαλασμένα.» Ὁ κ. Βρέτ ἠεὐχαρίστηθη μὲ τὸν τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον ὁμίλησε καὶ ἐφέρθη ὁ μικρὸς Γεώργιος, τὸν ἠρώτησε δὲ τὸ ὄνομά του, καὶ τοῦ ἔκαμε διαφόρους ἄλλας ἐρωτήσεις, διὰ τῶν ὁποίων ἔμαθεν, ὅτι εἶχε γνωρίσει τὸν πατέρα του. Ἐπὶ τέλους τὸν ἠρώτησε, «Πόσα κερδίζεις τὴν ἡμέραν καθαρῶν υποδήματα;»

«Ἐν τάλληρον περίπου,» ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

«Αὐτὸ εἶναι καλὸν κέρδος δι' ἕνα παιδίον τόσο μικρὸν ὡς σὺ!» εἶπεν ὁ κ. Βρέτ. «Εἶπέ εἰς τὴν μητέρα σου, ὅτι θὰ ἔλθω νὰ τὴν ὁμιλήσω διὰ σέ.»

Καὶ πραγματικῶς τὴν ἐπιούσαν ἐπεσκέφθη τὴν μητέρα του καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ τὸν ἐπιτρέψῃ νὰ πάρῃ τὸν υἱὸν τῆς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του· τόσον δὲ εὐχαρίστηθη ἐκ τῆς διαγωγῆς του, ὥστε μετ' ὀλίγον τὸν ἐστειλεν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του τὸν παρέλαθεν εἰς τὸ κατάστημά του, καὶ κατ' ὀλίγον ὀλίγον ὁ μικρὸς υποδηματοκθαριστὴς ἐγένετο μεγάλος ἔμπορος. Ὅσακις δὲ ἐλάμβανεν εὐκαιρίαν, διηγεῖτο τὴν πειρὰν του εἰς παιδία καὶ νέους διὰ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ εἰς τὴν τιμίαν ἐργασίαν καὶ προσέθετε πάντοτε, «Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, ἐνθυμούμενος, ὅτι ἐπροτίμησα νὰ καθαρίσω υποδήματα παρὰ νὰ βλέπω τὴν ἀγαπητὴν μου μητέρα νὰ ἐπαιτῇ τὸν ἄρτον τῆς!»

«Ὁ ἀρχαῖος ἄνθρωπος, ὁ κακίτροπος περιπατεῖ μὲ στόμα διεστραμμένον.» (Παροιμ. σ'. 12.)

ΟΙ ΜΑΣΣΑΓΕΤΑΙ

Ἐνώπιον αὐτῶν ἔχουσιν οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται πρόσωπα ἀνήκοντα εἰς μίαν ἀπὸ τῆς πολυπληθεῖς φυλᾶς τὰς ἀπαρτιζούσας τὴν ἀπέραντον Ῥωστικὴν αὐτοκρατορίαν— τοὺς Μασσαγέτας— οἱ ὅποιοι ἦσαν γνωστοὶ καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὑπὸ τὴν γενικὴν ἔπωνυμιον τῶν Σκυθῶν. Κατοικοῦσι τὰ βορειανατολικὰ μέρη τῆς Ῥωσσίας καὶ εἶναι λίαν βάρβαροι, ζῶντες ζωὴν σκληρικὴν, οὔτε αἰτίας οὔτε ἐκκλησίας ἔχοντες.

Εἶναι ὅμως λαὸς πιστὸς καὶ τίμιος, οὐδέποτε δὲ ζητουλεύουσιν, ἐκτὸς διὰ βούμης, τὸ ὅποιον ὑπερχαπόουν, συνειθίζοντες ἐκ νηπιότητος εἰς τὴν χρῆσιν τῶν πνευματικῶν ποτῶν.

διὰ τοὺς γάμους. Ἐνίοτε, ὅταν ὁ γαμβρὸς δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ ὅλα ταῦτα, κλέπτει τὴν κόρην ἀπὸ τῆς πατρικῆς οἰκίας καὶ οὕτως ἀπαλλάσσεται τῆς ὑποχρέωσες ταύτης.

Εἰς τὰς ἡμέρας ταύτας, κατὰ τὰς ἰσολας ἢ ἀθετα καὶ ἀπιστία ὕψωσε τὴν θρασεὶν κεφαλὴν τῆς, ἡμεῖς χαίρομεν ὅτι ὁ ἔθνικὸς ἡμῶν ποιητὴς Ἄχ. Παράσχος διὰ τῶν ἐπῶν αὐτοῦ ὑπερσπίζεται τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, διὰ τοιούτων ποιημάτων, ὁποῖον τὸ εἰς τὸν Χριστὸν, ἐξ οὗ ἐλήφθησαν αἱ ἀκόλουθοι στροφαί:

ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ.

Χριστέ, σὲ τοῦτα τ' ἀπίστα καταγραμμένα χρόνια,
Ποῦ δὲν πιστεύουν τίποτε, οὐδ' ἀγαποῦν κανένα,
Ἐγὼ πιστεύω καὶ ἀγαπῶ δλόψυχα Ἐσένα!

Οἱ Μασσαγέται.

Τρέφονται δὲ ἀπὸ τὸ κυνήγιον καὶ τὸ θήραμα καὶ μεταβαίνουν ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἐπὶ ἐλκλήθρων, δηλ. ἀμαξῶν στηριζομένων ἐπὶ δύο καμπύλων ξύλων ἀντιτροχῶν, καὶ συρομένων ὑπὸ τετραπόδων, οἱ ὅποιοι χρησιμεύουσιν εἰς αὐτοὺς ἀντὶ βοῶν καὶ ἱππων.

Πάντες οἱ περιηγηταὶ ὁμολογοῦν, ὅτι εἶναι λαὸς φιλόξενος, ἀλλ', ὡς προεῖπον, βάρβαρος, οὐδὲως ἢ ὀλίγον γνωρίζοντες περὶ τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὰς γυναῖκας τῶν μεταχειρίζονται ὡς δούλας, τὰς δὲ κόρας ὑπανδρεύουσιν εἰς τὸν πλειοδοτοῦντα. Ἡ ἀπαιτούμενη πρὸς ἀπόκτησιν συζύγου συνήθης ποσότης εἶναι 200—309 βούμια, ὀλίγα φορέματα, ὀλίγον ἄλευρον, ὀλίγον βούμης, εἰς βούς, μία ἀγέλας, εἰς ἱππὸς καὶ τινα ἄλλα χρήσιμα

Πιστεύω σὺν τῇ μάνα μου, πιστεύω σὺν παιδάκι,
Πίνω τ' ἀθάνατο νερὸ καὶ ἀφίνω τὸ φαρμάκι.

Δὲν εἶπα ἐγὼ ἀπ' τοὺς σοφοὺς ποῦ βλέπουν στὰ σκοτάρια
Κι' ἀπ' τὴν υγιάν βγάζουσι φαρμάκι τὸ χορτάρι,
Πῶ χραυ τὸν νοῦν τους ἐρημι καὶ τὴν καρδιά τους ἀθετα,
Καὶ τὴν ἐλπίδα σβύνουσι στοῦ τάφου τὸ λιθάρι.
Τὴ σκοτεινὴ σοφία τους στὸν ἄδη τὴν ἀφίνω,
Τὸ φῶς καὶ Ἐσέν' ἀκολούθα καὶ στὸ σταυρὸ σου κλένω.

Δὲν ἔγαινα τόσον σοφὸς ἀκόμη γιὰ νὰ σήσω
Μονέχος τὴν ὑστερινὴ ἐλπίδα... καὶ δὲν τρέχω
ὡς τὸς κείθουσι, εὐμέναι, πρῶτα ποῦ νὰ ζητήσω,
Πατέρα τὸν Θεοπλαστο Ἀδάμ ἀρκεὶ νὰ ἔγω.
Ἄς χαίρωνται τὴν ὑψηλὴ αὐτῶν καταγωγὴν τους
Καὶ τὴν ἐλπίδ' ἄς στήσουσι μετ' τὴ σοφὴ πνοή τους.

Τὰ γάλα ποδ ἐβύξαα στῆς μάνας μου τὰ στήθα,
 Ποῦ τὴν καρδιά μου πλάτυνε καὶ ψήλωσε τὸ νοῦ μου,
 Δέν το πουλῶ γὰ σκοτεινὴ ἀμφίβολη ἀλήθεια,
 Καὶ δὲν θρονιάζω τὸ ματὶ δὲ ν στὸ θρόνο τοῦ Θεοῦ μου!
 Ὡσάν τοὺς πάππους μου κ' ἐγὼ θὰ ζήσω θ' ἀποθάνω,
 Νάχω Θεὸ κάτω στὴ γῆ, νάχω Θεὸ ἐπάνω

Τὴ θλιβερὴ μου τὴ ζωὴ μονάχος δὲν γυρνῶνω.
 Θέλω νὰ ἔχω κάτι τι σὰν φυλαχτὸ κοντὰ μου,
 Ὅταν μὲ δέρνη συμφορὰ, τὸ μάτι νὰ ὑφάνω
 Καὶ νὰ δροσίζω μὲ νερὸ εὐλαΐδος τὴν καρδιά μου,
 Κι' ὅταν ἀγαπημένους μου στὴ γῆ ὁ Χάρος βάλῃ
 Νὰ λέγω ἐταξέθευσαν, θ' ἀνταμωθῶμε πάλαι

Λαβὼν δὲ παρ' αὐτοῦ τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας ἀνέβη πάλιν
 πρὸς τὴν Κίρκην καὶ ἀποχαιρετίσας αὐτὴν ἐξέπλευσε διὰ τὴν
 πατρίδα του, λαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ πάντας τοὺς συντρόφους του,
 μεταβληθέντας πάλιν εἰς ἀνθρώπους διὰ τῶν ἐπιφθῶν καὶ
 γοητειῶν αὐτῆς

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Ἔξ προηγουμένου ἀριθμοῦ.)

— «Αὐτὰ εἶναι πολὺ καλὰ λόγια, κύρ Μαυροθο-
 δωρῆ, — εἶπεν ἡ γραῖα Μαργαρίτα, — ἀλλ' ἡ γνώμη

Ἡ μάγισσα Κίρκη μετὰ τὰ μαγικά της ἐργαλεῖα.

Ἡ Κίρκη.

Ἡ Κίρκη κατὰ τὴν μυθολογίαν ἦτο μάγισσα περφημος καὶ
 ὤρατα τὴν ὄψιν, θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου καὶ μιᾶς τῶν Ὀκεα-
 κίδων, τῆς Πέρσης. Ὁ Ὅμηρος τὴν ὀνομάζει κ α λ λ ι κ ο μ α ν
 θ ε ἰ ν, κατ' ἕκει δ' εἰς τὴν νῆσον Αἰαίην. Ὅταν δ' Ὀδυσσεὺς
 περιπλανώμενος ἔφθασεν εἰς τὴν νῆσον ταύτην, ἡ Κίρκη
 ἀφοῦ μεταμόρφωσέ τινας ἐκ τῶν συντρόφων του εἰς χοίρους,
 τὸν ἠράσθη καὶ τὸν κατέπεισε νὰ μένῃ μετ' αὐτῆς. Ὅταν
 δ' ἐκεῖνος μετὰ ἔν ἔτος ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του ν' ἀνα-
 χωρήσῃ, τὸν κατέπεισε νὰ καταβῇ εἰς τὸν Ἄδην καὶ ἐκεῖ νὰ
 συμβουλευθῇ τὸν μάντιν Τειρεσίαν, ὅπερ καὶ ἐπραξε.

μου εἶναι νὰ μὴ μείνωμεν ἐδῶ ἀπόψε, ἀλλὰ νὰ κρυ-
 φθῶμεν ὅσον τὸ δυνατόν ἐντὸς τοῦ δάσους.»

— «Καὶ γιατί τάχα νὰ κάμωμεν οὕτω; ἀρκετὰ
 περιπλανήθημεν εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἀπόψε πρέπει νὰ
 ἔχωμεν συμπόσιον πρὸς τιμὴν τῆς ἐπιτυχίας μας, καὶ
 οὐχὶ νὰ τρέχωμεν μέσα εἰς τὸ δάσος κατὰ τὴν σκο-
 τεῖνῃν ταύτην νύκτα. Σὺ δὲ, λαδικῶ, φέρε κρασί ἀρ-
 κετὸν νὰ πῖωμεν εἰς ὑγίαν τοῦ κόμητος, καὶ μὴ με
 σκοτίζῃς μετὰ τὴν πολυλογίαν σου.»

«Θὰ ἔκκνυες καλλίτερα ν' ἀναβάλῃς τὰ συμ-

πόσια και τὰς χαρὶς σου εἰς ἄλλην ἡμέραν, — εἶπεν ἡ γριὰ, — διότι εἶμαι βεβαία ὅτι ὁ κόμης δὲν θὰ ἤσυχάζῃ ἕως οὐδ' ἀνακαλύψῃ τὴν φωνεάν μας!

— «Χά! χά! χά!» ἔκραζεν ὁ Μαυροθοωρῆς. «Τώρα ὅπου ἔχομεν τὸν μικρὸν εἰς τὸ χέρι, εἴμεθα ἀσφαλῆς — ὥστε ἡσυχάσατε σὺ, ἡμεῖς δὲ θὰ ἔχομεν τὸ φαγοπότην μας! — Τί λέγετε σεῖς; φίλοι μου!» εἶπεν ἀποταθείς πρὸς τοὺς συντρόφους του. «Τὸ βίγνουμεν

Μετ' οὐ πολὺ ὁ Ἐρίκος ἐσώθη πλησίον τοῦ Ἀλβέρτου καὶ ἐφθόριζεν, «Ἀλβέρτε, κύτταξέ με καλά, ἀλλὰ μὴ κινήθῃς, μηδὲ νὰ κάμῃς κρότον πρέπει νὰ μείνῃς ἡσυχός, ὡς ἐάν ἦσουν ἀποθαμένοι» κἀνεὶς δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι εἴμεθα ἔξοικον ἄλλως εἴμεθα χαμένοι. Κλείσατε τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ κάμε ὅτι κοιμᾶσαι, — Μὴ κλαίῃς πλέον — διότι, καθὼς με εἶπες, ὁ ἀγαθὸς Θεὸς βλέπει πανταχοῦ καὶ δὲν θὰ

Τὰ παιδιὰ δραπετεβοῦντα ἐκ τοῦ σπηλαίου.

ἔξω ἀπόψε, ἢ νὰ κάμωμεν ὅπως λέγει ἡ Μαργαρίτα;»
 — «Νὰ μείνωμεν ἀπόψε ἐδῶ!» ἐφώνησεν Ἰλοῖ ὁμοῦ. Οὕτως ὑπερίσχυσεν ἡ γνώμη τοῦ ἀρχιληστοῦ, ἢ τράπεζα ἐστρώθη, τὸ κρασί ἐφέρθη καὶ οἱ λησταὶ ἤρχισαν νὰ τρώγουν καὶ νὰ πίνουν καὶ νὰ αἰσχρολογαῖν, χωρὶς νὰ συλλογισθοῦν ποσῶς τὰ δύο παιδιὰ, τὰ ὅποια ὁμοῦ ἦσαν ἔξοικον καὶ παρετήρουν τὰ γινόμενα.

μας ἐγκαταλείψῃ.»
 — «Ἀλλὰ, Ἐρίκε, εἶπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, πῶς εὐρέθης ἐδῶ πάλιν; Ἐγὼ ἐνόμισα, ὅτι δὲν ἐπεθύμεις πλέον νὰ ἐπιστρέψῃς ἐδῶ εἰς τοὺς τοὺς Ἀθιγγάνους.»
 — «Βεβαίως δὲν ἐπεθύμουν, ἀλλὰ δυστυχῶς με συνέλαβον ἐκ νέου εἰς τὸ δάσος, ὅπου περιεπλανήθην ἀφοῦ ὁ χονδρὸς ἐκεῖνος ὑπηρέτης τοῦ πατρὸς σου με ἐτρόμαξε καὶ με ἐξεδίωξε με τοὺς φοβερισμούς του.

Και κατ' αρχάς μὲν ἤμην δυστυχής, ἀλλὰ τώρα βλέπω ὅτι ὁ Θεὸς μὲ ἀπέστειλε διὰ τὸ νὰ σὲ ἐλευθερώσω. Ἐγὼ καὶ ἡ Ἐλένη καὶ σὺ μετ' ὀλίγον θὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ σπηλαῖον τοῦτο, καὶ θὰ τρέξωμεν ὅλην τὴν νύκτα, ἕως οὗ φθάσωμεν εἰς τὸ φρούριον τοῦ πατρὸς σου. Μὴ κοιμᾶσαι λοιπὸν, διότι μετ' ὀλίγον πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν· καὶ μὴ κάμῃς τὸν ἐλάχιστον κρότον, διότι ἂν καὶ οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ μᾶς ἴδουν καὶ νὰ μᾶς ἀκούσουν, αὐτὸ ὅμως τὸ λαδικὸ ἢ γραῖα Μαργαρίτα εἶναι ἄγροπος ὡς ὁ Κέρβερος. Νὰ τὴν ἔρχεται!»

Πραγματικῶς ἡ γραῖα ἦλθεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔκειντο τὰ παιδιὰ, εὐροῦσα δὲ τὰ πάντα ἤσυχα, «Πραγματικῶς κοιμῶνται τὰ ταλαίπωρα,» εἶπε κατ' ἐπιτην, ἀλλὰ ἀρκετὰ τρανώς, ὥστε νὰ ἀκουσθῇ ἀπ' αὐτὰ. Μετὰ τὴν προφύλαξιν ταύτην ἡ καλὴ γραῖα ἐκάθισε πλησίον τῶν εὐθυμόντων ληστῶν καὶ ἤρχισε νὰ τοῖς μιμῆται τρώγοντα καὶ κίνουτα εἰς ὕψιστον τοῦ κόμητος, ὡς ἔλεγεν ὁ Μαυροθοδωρῆς.

— «Εἴμεθα τῶ ὄντι τυχεροί,» ἐφιθύρισεν ὁ Ἐρικός· εἰς τὸν Ἀλδέρτον, «ἀφοῦ ἡ Μαργαρίτα ἤρχισε νὰ τὸ ρίχνῃ ἔσω. Μετ' ὀλίγον ὅλοι θὰ βρῆθουν εἰς τὸν ὕπνον καὶ τότε ἡμεῖς πρέπει νὰ μὴ χάσωμεν κενρὸν ἀλλὰ νὰ φύγωμεν.»

Καὶ τῶ ὄντι τὸ πρᾶγμα συνέβη ὅπως προεῖπεν ὁ Ἐρικός. Οἱ λησταὶ ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου βεβαρημένοι ἐκ τοῦ κόπου, τῆς ἀγροπνίας καὶ τοῦ οἴνου ἐπεδόθησαν εἰς τὸν ὕπνον. Τελευταία πάντων τὴν ἔπαθε καὶ ἡ γραῖα, ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν ζάλην τῆς ὑπῆγε καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὸ στόμα τοῦ σπηλαίου, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἐμποδίσῃ διὰ τοῦ σώματος αὐτῆς τὴν ἐξοδὸν καὶ τὴν εἴσοδον.

Τοῦτο κατ' αρχάς ἀπεθάρρυνε τὰ παιδιὰ, ἀλλ' ὁ Ἐρικός, ἀναλαβὼν τὸ θάρρος του, ἀπεφάσισε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ κατὰ δὲ τὰ συμπεφανημένα, ἐφώνησε χαμηλῆ τῆ φωνῇ τὴν Ἐλένην, ἀφοῦ δὲ ἐσηκώθησαν, ἡ ἐξοδὸς ἀπεφασίσθη νὰ γείνη ὡς ἑξῆς:

— «Σὺ, Ἐλένη,» εἶπεν ὁ Ἐρικός, πρέπει νὰ ἐξέλθῃς πρώτη, ἔπειτα ὁ Ἀλδέρτος, ἀφοῦ τοῦ κόψω τὰ δεσμά του, τελευταίως δὲ θὰ σᾶς ἀκολουθήσω ἐγὼ. Ἐμπρὸς λοιπὸν, Ἐλένη. Μὴ φοβηθῆς· ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ!»

Ἀφοῦ τοιοῦτοτρόπως διεθετήσαν τὰ τῆς ἐξόδου, ἐκίνησε πρώτη ἡ Ἐλένη, κατόπιν ὁ Ἀλδέρτος καὶ τελευταίως ὁ Ἐρικός. φθάσαντες δὲ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἔκειτο ἡ γραῖα τὴν διεσκέλισαν μὲ προσοχὴν, ἂν καὶ ἐφάνετο, ὅτι ἦτο εἰς στενοχωρίαν καὶ ἀδιακίπως ἐκνεύουσα. Ἀλλὰ μόλις ἀήλθον διὰ τοῦ σώματος αὐτῆς, καὶ ἡ γραῖα ἤρχισε νὰ δεκνῆ σημεῖα ἐξεγέρσεως, τοῦτο δὲ ἐπέβαλε τὰ παιδιὰ εἰς μεγάλον τρόμον, καὶ ὡς δι' ἐνστικτοῦ ἔπεσαν κατὰ γῆν. Ἡ γραῖα πραγματικῶς

ἠγέρθη, ἔρριψε βλέμμα ἐρευνητικὸν περίε, ἀλλὰ μὴ ἴδουσα, οὐδὲ ἀκούσασά τι, ἐπλάγιασε πάλιν καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ βοχαλιῆ.

— «Δόξα τῷ Θεῷ,» εἶπεν ὁ Ἐρικός. «Ἐσώθημεν. Ἄς σπεύσωμεν νὰ φύγωμεν ἂν ὅσον εἶναι καιρὸς.»

Τὰ τρία τότε παιδιὰ βρῆθέντα ἐπὶ τῶν γονάτων των ἤρχισαν νὰ ἔρπωσι διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ σπηλαίου. Μόλις ὅμως εἶχον ἐξέλθει τοῦ σπηλαίου καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν τῆς γραῖας καλοῦσης τὸν Μαυροθοδωρῆ νὰ σπεύσῃ διότι εἶχον φύγει τὰ παιδιὰ.

— «Τρέξατε! Τρέξατε!» ἐφώνησεν ἡ Ἐλένη, «ἄλλως εἰς δύο λεπτὰ θὰ μᾶς πιάσουν ὅλους καὶ τότε χανόμεθα.»

— «Τρέχε! Τρέχε!! Ἀλδέρτε,» ἐφώνησεν ὁ Ἐρικός, «καὶ ἀκολούθει μοι, διότι ἐγὼ εἶμαι συνειθισμένος εἰς τὸ σκίτος καὶ δύναμαι νὰ σᾶς δώσω ἀσφαλῶς.»

Ὅτω καὶ τὰ τρία ἤρχισαν νὰ τρέχουν ἀκολουθοῦντα τὸν Ἐρικὸν εἰς τὸ δάσος. (Ἀκολουθεῖ.)

Ὁ Χασάν συμβουλευόμενος τὸν Ἀχμέτ.

Ἡ ΠΑΓΓῆ ΤΟΥ ἈΛΓΕῶΝ.

Γομπόπους τις γεροδεβίτης καλούμενος Ἀχμέτ φέρων μακρὰν καὶ καταλεονκον γενειάδα ἔδωκεν εἰς τὸν Χασάν, ὅστις ἦλθε νὰ τὸν συμβουλευθῇ, ἀφοῦ ἀήλθε τὸν βίον του ἀσώτως καὶ ἀκαλίστως, τὴν ἀκόλουθον συμβουλὴν.

«Ἀχμέτ,» εἶπεν ὁ Χασάν, «ἐπάχυνα ὑπὲρ τὸ δέον καὶ κατήντησα δυσκίνητος. Νὰ μὲ συμβουλεύσῃς

σὲ παρακαλῶ πῶς νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν προτέραν μου εὐκίνησιάν καὶ ζωηρότητα ; »

«Νὰ τρώγῃς μόνον φοῖνικας,» εἶπαν ὁ Ἀχμέτ, «καὶ νὰ πίνῃς καθ' ἑκάστην ἐκ τῆς πηγῆς τοῦ Ἄλγεδῆ.»

Ἡ πηγὴ τοῦ Ἄλγεδῆ ἀνέβλυεν ἐκ τοῦ μέσου ἃ ποκρήμνου καὶ ὕψηλοῦ τινοῦ βράχου· ὅθεν ἡ συμβουλὴ ἐφάνη εἰς τὸν Χαστάν κατ' ἀρχάς ἀδόνατος νὰ ἐκτελεσθῆ, διότι ἦτο ἐντελῶς ἀνεπιτήδειος νὰ ἀναβαίῃ τοῦς βράχους, ἢ ἀσθένειά του ὄμως· τὸν ἤνάγκασεν ἐπὶ τέλους νὰ ὑπακούσῃ· μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν κατώρθησεν ἐπὶ τέλους νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς πηγῆς καὶ νὰ πῆ ἐκ τοῦ ὕδατος αὐτῆς. Ἐκτοτε δὲ ἀνέλαβε τὴν δραστηριότητα καὶ εὐκίνησιάν του.

Ἡ πνευματικὴ πηγὴ διὰ πάντα χριστιανὸν εἶναι ἡ

τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Προσιεὶ διαφόρους μεγάλους ποταμούς, καὶ λίμνας, μὴ τῶν ὁμοίων εἶναι 35 μιλίων τὸ πλάτος καὶ 39 τὸ μήκος.

Τὸ Βόρνεον ἀφθονεῖ εἰς πάντα τὰ δένδρα, φυτὰ ζῶα, γεννήματα, καρποὺς καὶ ἄλλα προϊόντα τῆς διακεχυμένης καὶ τῶν εὐχάριτων ζωῶν. Ὁ πληθυσμὸς ἀναβαίνει εἰς τρία περίπου ἑκατομμύρια ψυχῶν, Δουακίης, Μαλαϊκῆς καὶ Κινεζικῆς καταγωγῆς. Τὸ Βόρνεον ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τῶν Πορτογάλων· διαιρεῖται δὲ εἰς διάφορα ἀνεξάρτητα ἀπ' ἀλλήλων Κράτη· ἔχοντα ἑκάστον ἴδιον βασιλέα. Ἡ μόνη Εὐρωπαϊκὴ ἀποικία ἐπὶ τῆς νήσου εἶναι ἡ τῶν Ὀλλανδῶν.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τελετὴν μεταξὺ τῶν

Τελετὴ γάμου ἐν τῇ νήσῳ Βορνεῶ.

προσευχῆ, ὁ ἀμελῶν αὐτὴν, ἀμελεῖ τοῦ μόνου μέσου δι' οὗ δόναται νὰ πῆ ἐκ τοῦ ὕδατος τῆς ζωῆς καὶ ζῆση αἰωνίως.

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΔΥΑΚ ΤΟΥ ΒΟΡΝΕΟΥ.

Τὸ Βόρνεον εἶναι νῆσος καμμένη πρὸς ἀνατολάς τῆς Κίνας, 800 μιλίων τὸ μήκος καὶ 700 τὸ πλάτος, περιελίσσουσα ἐμβαδὸν 255,000 τετραγωνικῶν μιλίων. Μετὰ τὴν Ἀδρακίαν τὸ Βόρνεον εἶναι ἡ μεγίστη νῆσος ἐν τῷ κόσμῳ. Περιέχει δὲ διαφόρους σειρὰς ὄρεων, τὸ ὕψιστον τῶν ὁμοίων φθάνει μέχρι 13,000 ποδ., ὅπῃ

Δουάκων. Κατ' αὐτὴν ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νόμφη καθήνται ἐπάνω δύο τεμαχίων σιδήρου. Ὁ δὲ ἐκτελῶν τὸν γάμον ἱερεὺς λαμβάνει ἀνὰ χεῖρας δύο ὄρνιθας, καὶ, ἀφοῦ τὰς κινήσῃ ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν τῶν νομφίων, συγκρούει τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. Μετὰ τοῦτο ὁ γαμβρὸς θέτει εἰς τὸ στόμα τῆς νόμφης νόμισμα χρυσοῦν, αἱ ὄρνιθες σφάζονται καὶ αὐτῷ τελειώνει ἡ τελετὴ. Ὡς φαίνεται δὲ καὶ ἐκ τῆς εἰκόνης, οἱ γάμοι γίνονται εἰς νεαρὰν ἡλικίαν.

«Μακάριοι οἱ ἄμωμοι ἐν ἑσῷ· οἱ περιπατοῦντες ἐν τῷ νόμῳ τοῦ Κυρίου.» (Ψαλμ. ρθ').

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

— Τό γένος τών πιθήκων όμοιάζει τόσον πολύ μέ τόν άνθρωπον, ώστε εφρέθησάν τινες τών σοφών ανθρώπων, οι όποιοί διασχορίζονται ότι τά ζώα ταύτα είναι οι πρόγονοι τού ανθρώπου διά τής λεγομένης εξέλιξεως, είτε βραδείας άναπτύξεως τών διαφόρων οργάνων των!

Και είναι μέν αληθείς ότι έχουσι πολλήν όμοιότητα προς τόν άνθρωπον, στερούνται όμως τριών κορων συστατικών αυτού, ήτοι τού λογικού, τής συνειδήσεως και τής γλώσσης, τά όποια είναι ιδιότητες, αι όποια δέν δύνανται διά χημικώς φυσικής ενεργείας να παραχθούν.

Είς άγρίαν κατάστασιν εδρισκόμενοι οι πιθήκες παρουσιάζουσι διαφόρους συνηθείας. (Ιβστο λ. χ. ζούν όμοιυ κατά πατριάς, συνισταμένες έκ διαφόρων οικογενειών υπό ένα άρχηγόν, τόν γεροντότερον και πλέον πεπειραμένον μεταξύ αυτών,

Τά μέλη εκάστης οικογενείας δευκύνουσι μεγάλην στοργήν προς άλληλα, αι δε μητέρες μεταφέρουσι τά μικρά των είτε εις τάς άγκάλας των ή εις τήν βράχιν των, βυζάνουσαι και τρέφουσαι αυτά μέ μεγίστην φροντίδα και επίμελειαν έως ου μεγαλώσουν άρκετά και γίνουιν ικανά να εδρίσκουν τήν τροφήν των μόνα των. "Όταν δε αποθάνη κάθεν, οι γονεΐς θάπτουσιν αυτό υπό κάτω μεγάλου σωρού φύλλων,

"Αν και ήγαπούν πολύ τήν φωτιάν και κολλήσικ τόν χειμόνα συναθροίζονται πολυπληθείς περί πυράς, τήν όποιαν οι κυνηγοί άνάπτουιν, ούδεις έκ αυτών έχει τήν νόσην να βάλη έκ' αυτής ξύλα δεά να μή σβέση, άλλα κειθηνται μέχρις ου σβέση και έκαιτα άπέρχονται, ενώ τριγύρω των είναι τά ξύλα, διά τών όποιων ήδύναντο να τήν διατηρήσουιν.

— Άντίγονος ο βασιλεύς τών Συρίων, εις τών στρατηγών και διαδόχων τού Μεγάλου 'Αλεξάνδρου, άκούσας ποτέ στρατιώτας τινάς καθήμενους πλησίον τής σπηνης του να τόν ύβρίζου, άντι να τους προσκαλέση και να τους τιμαωρήση, άνασηκώσας μέρος τής σπηνης του ειπε, «Στρατιώται, πηγαίνετε δλίγον μακρότερα, διότι ο βασιλεύς άκούει τήν όμιλίαν σας.»

Ο άπαρηγόρητος γερανός.— "Άνθρωπος τι έχεν επί πολλά έτη δύο γερανούς, έκ τών όποιων θ εις άπέθανεν· ο δ' έπιβήσας ήτο άπαρηγόρητος διότι άπώλεσε τόν συντροφόν του, και επί τέλους ήσθένησε και κειθάνόν θά άπέθνησκεν, έν ο κύριός του δέν ήφερεν ένα μεγάλον καθρέπτην εις τό κλωβίον του. Τό πτηνόν θμα είδεν έαυτό άντικατοπτρισθόν ένόησεν ότι ο σύντροφός του, διά τόν όποιον έθρήνηι, έπέστρεψεν. "Όθεν έτέθη πλησιέστατα εις τόν καθρέπτην, εξέηλωσε τάς πτέρυγας του και διά πολλών κινήσεων είδεικνυε πολλά σημεια χαράς, εις ταύτα δε ο καθρέπτης φυσικώς άπήγα άκριβέστατα! Τούτο επανελαμβάνετο καθ' εκάστην, ο δε γερανός άνακαθών έπέρνα σχεδόν όλον τόν καιρόν του έμπροσθεν τού καθρέπτου, ευχαριστούμενος μέ τήν άντανάλασιν τού έαυτού του!

Τόν γερανόν τούτον μιμούνται δυστυχώς πολλοί νέοι και νέαι τών ήμερών μας, ευαρεστούμενοι μέ τόν επί τού καθρέπτου άντικατοπτρισμόν των.

Περί ύγεινής τού σώματος.

"Η ύγεινή κατάστασις τού σώματος είναι άναγκαία όχι μόνον προς ύποστήριξιν και ένέργειαν αυτού, άλλα και προς ύπο-

στήριξιν και ένέργειαν τού νοός, ώστε είναι άπαραίτητον να φρονιζόμεν ούτως, ώστε μέ πάντα τρόπον να προάγωμεν τήν σωματικήν ήμών εδείξαν και ύγειν. Τά κυριότερα μέσα τού να φυλάττη τις τό σώμα του εις ύγιή κατάστασιν είναι ή προσοχή εις τήν τροφήν, τήν καθαρότητα, τήν ένδυμασίαν, τόν άερισμόν τού οίκου, τήν γυμνασίαν ήν και τήν άνάπαυσιν. Θά προσκαθήσωμεν να διεξέλθωμεν έκαστον τούτων κατά σειράν προς ύδηγίαν και ύφέλειαν τών μικρών μας φίλων, και

Α. ΠΕΡΙ ΤΡΟΦΗΣ

"Η τροφή είναι άναγκαία εις τήν ύγειαν τού σώματος, διότι τό φυλάττει θερμόν και παρέχει τό ύλικόν, έκ τού όποιου έκαστον μέρος τού οργανισμού τού ανθρώπινου σώματος συνίσταται. Τό αίμα παράγεται έκ τής τροφής, έμπεριέχει δ' έν αύτῷ τά συστατικά τών όστών, μυών και νεύρων εις βευστήν κατάστασιν, τό αίμα λοιπόν πρέπει να ήναι τοιούτον, ώστε να περιέχη όλα ταύτα να συστατικά ού μόνον εις άρκουσαν ποσότητα, άλλα και εις καλήν ποιότητα, έτοιμίνως ή τροφή πρέπει να ήναι ήρπετική δηλ. να ήναι άρκετή κατά τό ποσόν, να περιέχη δε τοιαύτα συστατικά, όποια δύνανται να παραγάγωσι τοιούτον αίμα.

"Η καλλίστη δε προς τούτο τροφή είναι ή μακτή, ήγουν ή εκ ζωικών και φυτικών ούσιών συσκευμένη. Και έκ μέν τών ζωικών τροφών τό βόειον και τό τού προβάτου κρέας είναι τό θρεπτικώτατον και ευπεπτότατον πάντων τών άλλων τούτων δε προτιμώτερον είναι τό κρέας τών ήλεκτωμένων από τό των νεαρών, τού βοός άπό τό τού μόσχου και τό τού προβάτου από τό τού άρνίου. Έκ δε τών φυτικών ο άρτος και τά όσπρια, ή όρυζα και ή κριθή. Ταύτα γενικώς κατατάσσονται εις τάς άλευρώδεις ή ήμιαλώδεις τροφάς, αιτίνας είναι πολύ σπουδαιώς προμηθεύουσαι τά κυριώτερα στοιχεία, μέ τά έποια ένάνθρωπος τρέφεται. Ο παλαιός άρτος είναι χωνευτικώτερος τού νεοπού, θ δε μέλας υγιεινότερος τού λευκού. "Η έψημένη τροφή χάνει τάς μεταλλικάς και άλατώδεις υοσίας της αι όποια είναι έπίσης άναγκαίαι εις τήν ζωήν.

Κατόπιν τούτων ήρουνται τά όπωρικά, τά όποια πρέπει να τρώγωνται άριμα και άψήστα, διότι τό πύρ αλλοιώνει πολλά τών συστατικών των και καθιστά αυτά δύσχυμα και δύσπεπτα. Μεταξύ τών άνοργάνων τό μαγειρικόν άλας είναι έκ τών αν ούκ άνευ. Εύρέθη δ' έκ πείρας ότι ο άνθρωπος δέν δύνανται να ζήση ύγιειν ή επί πολύ χωρίς αυτού.

Πρέπει δε να αναμασώμεν καλάς τήν τροφήν προτού τήν καταπιώμεν, διότι ή καλώς μαστημένη τροφή μινύεται ευκολώτερον μέ τήν ψεύλην εις τόν στόμαχον και ούτω διευκολύνεται ή χώνευσις αυτής και ή χυμοποίησις.

(*Ακολουθεί.)

Πετυρωατωμένος άεροόλεθος.

Τήν 21 Σεπτεμβρίου περί τήν 10 μετά μεσημέριαν έπσεα πλησίον τής πόλεως Springfield εις τήν Άμερικην κλιομένη σφαίρα μέ βοήν βολαέτας και μέ λάμψην ήλεκτρικού φωτός. Η σφαίρα χύρτος διά μίας άναψης και έφθασε μέχρι ξυλίνων τινών οικιών πριν προφθάστωι να τόν σβέσωσιν.

ΓΕΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Που πρώτον άναφέρεται ή λέξις λαμπράς;
2. Ποίος πρώτος μεταχειρίσθη λαμπράς εις τήν μάχην;
3. Ποία ύπόθεσις γράφεται συγχώνις εις τά σύννεφα;